

Sådan set

Forrygende kærlighed

Af Kai Kjær-Hansen

BÅDE SOM tilhører og som prædikant kan det være svært altid at udvise den helt store begejstring for en kendt tekst fra Bibelen. Som f.eks. den om den fortabte søn, eller *de* fortabte sønner.

Hvor mange gange har man ikke hørt den. I søndags-skolen, i missionshuset og i kirken. Og sådan er det med så mange andre beretninger fra Bibelen.

Overraskelsesmomentet er der ikke længere. Man behøver ikke engang at høre beretningen oplæst til ende. Man føler sig færdig med den, før oplæsningen er forbi.

Som f.eks. søndagen efter, at Danmark havde besejret Tyskland 2-0 i Mexico.

MEN NETOP målene, som vore danske gutter putter i modstandernes kasse i de indledende runder, viser, at det kendte ikke nødvendigvis mødes som gentagelsens ked-sommelighed.

I fodboldkampens hede er der overraskelser og spændingsmomenter. Disse ting er borte, når målene vises i gentagelsen. I gentagelsen labber vi det ene mål i os efter det andet - i hvert fald når det er danske mål - vi nyder danskernes vej til målet. Og vi gør det, selv om vi godt ved, hvor bolden ender: i målet.

Det er genkendelsens glæde. Hvilket er noget helt andet end gentagelsens ked-sommelighed.

EVANGELIET OM Guds forrygende kærlighed tåler også gentagelse. Det ærgerlige er bare, at vi så ofte møder den som gentagelsens kedsommelighed. Ikke andet end Guds kærlighed, siger vi. Eller rettere: Vi siger det ikke, men hele vores holdning viser, at den ikke har gjort os særlig varme.

Guds forrygende kærlighed.

I beretningen om den/de fortabte søn(ner) kommer denne kærlighed stærkt til udtryk i faderens løb hen imod sin dreng. Hvilken overraskelse! Hvilket forrygende løb! Sikken en scene, der kunne laves af det på film.

Her ryger anstændigheden. Det er nemlig ikke særlig anstændigt for fædre i de omgivelser at sætte i trav. Og da slet ikke at motionere sin fortabte søn i møde.

Men sådan er Gud. Han kommer os i møde, løber os i møde.

Har jeg forkludret mit liv: Gud stormer mig i møde. Har andre forkludret det for mig: Gud stormer mig i møde.

Anstændigheden, og hvad den kræver, er borte. Men kærligheden, og hvad den kræver, er intakt. Hos Gud altså. Ikke noget at sige til, at den ældste søn synes, at hans far er blevet forrykt, når han laver en sådan fest for lillebror, den slubbert. Ikke noget at sige til, at han ikke vil feste. For hvordan kan man feste, når far ikke engang har lavet en ordning med afbetalingsrater for alt det, som lillebror har forspildt?

MEN GUD LAVER ikke afbetalingsordninger, når han i sin forrygende kærlighed tilgiver.

Han tilgiver og begynder så forfra.

Hvilken forrygende kærlighed!

Denne forrygende kærlighed skulle få det til at boble i os - og mere, end når vi ser bolden ryge ind i modstandernes mål.

På Guds forrygende kærlighed kan man nemlig leve sit liv. Og dø sin død. Det kan man ikke på et forrygende forbøldmål.

Jovist. Guds forrygende kærlighed tåler gentagelse. Også i slow motion.